

POSTANOWIENIE

25 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 25 listopada 2025 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku J. M. i Z. M.

z udziałem J. B.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

na skutek skargi kasacyjnej J. B.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Łomży

z 19 marca 2025 r., I Ca 186/24,

- 1. odmawia dopuszczenia prokuratora do udziału w postępowaniu kasacyjnym;**
- 2. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 3. oddala wniosek J. M. i Z. M. o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

J. B. – uczestnik postępowania z wniosku J. M. i Z. M. o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Łomży z 19 marca 2025.

Na uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania przytoczył zagadnienie prawne, czy można stwierdzić zasiedzenie części nieruchomości, jeśli nie jest możliwe określenie granicy korzystania z niej, zwłaszcza na terenach leśnych oraz czy możliwe jest stwierdzenie zasiedzenia ponad szczegółowo opisany przygraniczny pas gruntu. Ponadto skarżący wskazał, że składany środek

zaskarżenia jest oczywiście uzasadniony, ponieważ nie została sprecyzowana granica zasiadywanej nieruchomości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W zakresie odmowy dopuszczenia prokuratora do udziału w postępowaniu kasacyjnym zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 29 października 2025 r., I CSK 2579/24.

W przedmiocie odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał już, że choć zagadnienie prawne powinno zostać sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń, to jednocześnie powinno odzwierciedlać istotny, nierozstrzygnięty jeszcze problem prawny. Musi zatem zostać sformułowane w sposób ogólny i abstrakcyjny, aby umożliwić udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (zob. m.in. postanowienia SN z 25 września 2025 r., I CSK 1988/24; z 1 sierpnia 2025 r., I CSK 1278/25; z 11 stycznia 2024 r., I CSK 6184/22; z 13 grudnia 2023 r., I CSK 5954/22; z 25 października 2023 r., III USK 286/22).

Natomiast powołanie się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. jest uzasadnione jeżeli zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni i w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Skarżący zaś powinien uzasadnić tę przesłankę, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia (zob. np. postanowienia SN z 7 grudnia 2023 r., I CSK 5630/22; z 8 listopada 2023 r., I CSK 3494/23; z 20 października 2023 r., I CSK 1631/23 oraz z 25 września 2023 r., I CSK 903/23).

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania nie został należycie uzasadniony. Skarżący nie kwestionował sposobu zastosowania określonych przepisów prawa przez sądy meriti, lecz poszczególne ustalenia faktyczne, leżące u podstaw zaskarżonego orzeczenia. W szczególności podjął polemikę z ustaleniem dotyczącym obszaru zasiadywanej nieruchomości. Z uzasadnienia postanowienia Sądu Okręgowego w Łomży wynika jednak, że granice zasiedzenia odpowiadały szczegółowo opisanym granicom działki stanowiącej przedmiot zbycia w umowie z 1984 r., zaś w sprawie nie wykazano, by wnioskodawcy posiadali nieruchomość w innym zakresie. Na etapie postępowania kasacyjnego kwestionowanie ustaleń faktycznych sądów powszechnych jest już zaś niedopuszczalne ze względu na treść art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania. O kosztach postępowania rozstrzygnął zaś na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.

[a.]

Mariusz Załucki